

СТАНИСЛАВ СТРАТИЕВ
ТЪМНИ, АЛЕНИ ЧЕРЕШИ

chitanka.info

Нашата улица е известна и с това, че по нея не минават кучкарите.

По-рано дрънчащата им каруца със затворените вътре кучета често трополеше по улицата. На капрата седяха двама души с дълги прътове, които свършваха накрая с примки, и се оглеждаха за още някое куче. През кръглите отвори на покритата каруца се подаваха влажните муцуни на хванатите кучета или проблясваха тъжните им очи.

Кучкарите, изглежда, работеха на парче, защото се изпотрепваха да тичат, щом видеха някое куче без марка. Гонеха го настървено и ако то нямаше късмет и не успееше да им се изплъзне, влизаше в каруцата.

За да има някое куче марка, трябваше притежателите му да са платили данък на общината. Омразното на цялата улица куче Жорж, същият онзи бял пудел с панделка, дето го бяхме боядисали в зелено, притежаваше такава марка. И за наше огромно разочарование кучкарите не го закачаха. Той се мотаеше в краката им с розовата си панделка и миришеше на парфюм, а онези хич не го и поглеждаха. Те ловяха кучета без марки.

Веднъж гониха половин час Зорка, кучето на Гурко. Но не можаха да го хванат. На няколко пъти Зорка беше на косъм, но в последния момент успяваше да се изплъзне от примките и скачаше в канала на реката. Кучкарите не можеха да ѝ направят нищо, защото тя веднага се завираше в страничните канали и стоеше там, до гуша във вода, докато те не си отидат.

Ние страшно ненавиждахме тази каруца, пълна с обречени кучета.

Но най-много от всички, както разбрахме по-късно, я ненавиждаше Милчо.

Милчо беше едно от най-нещастните деца на улицата. С него никой не искаше да играе. Когато отивахме за мушмули или да гледаме белите коне на цирка, никой не го вземаше със себе си. В топлите и тъмни летни нощи, когато дворовете бяха пълни с череша и божурите миришеха най-силно, когато всичко беше тайнствено и интересно, а ние бродехме из дворовете, Милчо си стоеше у дома и тъжно гледаше през стъклото към улицата. Дори Атанас Лудия не се спираше пред него, както пред другите деца, и не му казваше: „Крал Карл и кралица Клара крадат кларнети“.

На това нещо го беше научил един студент, който живееше у тях под наем. Атанас Лудия страшно се гордееше с него и го казваше на всеки срещнат познат.

Милчо стоеше самичък вкъщи и Атанас Лудия не спираше пред него, защото бащата на Милчо беше „Царят на кучкарите“.

Така го знаеше цялата улица и никога не го наричаха по име. Ние не знаехме и името му, а всеки казваше: „Вчера говорих с Царя на кучкарите и той каза, че данъците трябва да се внесат до петнадесети“.

Бащата на Милчо работеше в общината и беше началник на кучкарите. Той ръководеше тази служба. Вечер, когато се прибираще, уморен и разсеян, ние излизахме и го гледахме с любопитство. Но виждахме само един уморен и разсеян човек, който на всичкото отгоре изглеждаше добър.

Една вечер, слънцето току-що беше отишло зад Витоша и вечерта грееше цялата червена, при нас дойде Милчо. Искал да ни каже само две-три думи.

— Кажи и повече! — съгласихме се ние. — Но гледай да ги кажеш по-бързо, защото отиваме на едно място.

Лицето на Милчо се сви болезнено при тези думи и той мълчаливо извади от джоба си връзка ключове.

— От какво са тези ключове? — попитахме го ние. — Да не би да са от рая? От рая на кучетата?

— Това са ключовете от кучкарника! — каза той. — Като хванат кучета, откарват ги там и когато се съберат много, тогава ги...

Ние мълчахме и не знаехме какво да мислим.

— И за какво са ти тези ключове? — попита го Тони.

— Ако искате, можем да пуснем кучетата — отговори Милчо тихо.

— Какво?! Да пуснем кучетата? Всичките?

— Всичките! — каза тихо пак Милчо. — Ето ключовете!

Тази работа изглеждаше чудесна. Откровено казано, не очаквахме такова нещо от Милчо.

— А баща ти? — попитахме ние.

— Той сега спи! — каза Милчо. — Уморен е, пък и пи малко ракия! Взех ключовете, без да ме усети!

Тогавата ние помислихме още малко, а след това тръгнахме към кучкарника, който беше чак на другия край на града, към кланицата.

Милчо имаше малко пари и плати трамвая на няколко момчета, а останалите висяхме отзад.

Когато приближихме, Милчо ни каза да спрем.

— Има пазач, бай Неделчо! — прошепна той. — У него също има ключове! По това време той обикновено пие в кръчмата с бай Христо и си говорят какво е било през войната! Тя е на стотина метра от тук, ей там е, дето пише „Пивница“.

Милчо отиде да види дали бай Неделчо е в кръчмата.

— Не пази ли цяла нощ? — попита Гурко. — Нали е пазач?

— Какво като е пазач — отговори му Тони. — Кой ще ти седне да краде кучета. Да им плаща данъка после.

Милчо се върна и каза, че двамата старци си говорят за гаубици и за някакъв поручик Манов.

Оставихме двама души да гледат да не би пазачът да дойде, без да го усетим, а другите тръгнахме към кучкарника.

Той беше пълен с кучета, някои спяха, но повечето се блъскаха в оградата неспокойно, скимтяха и пролайваха кратко. Очите им блестяха в тъмното като фенерчета със зелена светлина. Толкова много кучета никога не бяхме виждали.

— Ако влезеш вътре, ще те изядат като нищо! — прошепна Сандето.

— А бе, те ги хранят, ама де да ги знаеш! — каза Милчо. — Най-добре е да не влизаме, а само да отворим вратите. Те сами ще си излязат!

Така и направихме. Промъкнахме се до вратата, отключихме я, после вътрешната и след това бързо избягахме навън и се скрихме зад ъгъла.

След две-три минути край нас започнаха да профучават кучетата.

На сутринта целият град осъмна пълен с кучета. Най-различни кучета — големи, малки, с клепнали уши, кафяви с бели петна, куци, черни и сиви кучета, овчарски, ловджийски, палета и мъничета, мелези от вълча и овчарска порода...

Те тичаха из улицата, радостно лаеха, премятаха се по градинките, вдигаха крак пред витрините, боричкаха се, препускаха, квичаха от щастие.

Кучета, кучета, кучета — хората никога не бяха виждали толкова много кучета.

В града настана весело оживление, някои разправяха, че огромна вълна от кучета идвала от Индия и Китай, това било само началото, други уверяваха всички наоколо, че тези кучета не са от Индия, още по-малко пък от Китай, а били спуснати с парашути преди един ден и всичките до едно били бесни, трети казваха, че това може да е мероприятие някакво, щом има кучета и те са в града, ясно е, че това е мероприятие.

Ние слушахме тези думи, смеехме се и казвахме, че това са най-вероятно кучета от Индия, по ушите се познава, че са оттам, типични индокитайски уши имат, човек не може да ги сбърка с други.

Когато всичко свърши, на Милчовия баща му наложиха наказания, а Милчо си отнесе един голям бой.

Той лежеше по корем вкъщи, не го пускаха да излиза на улицата.

А точно тогава зрееха черешите, дръвчетата бяха отрупани с тъмни, алени череши, напукани вече от захарния сок и от слънцето, което напираше в тях.

Когато обрахме първата череша, на двамата братя чехлари, тя зрееше най-рано, ние хапнахме само две-три черешки, а останалите понесохме към Милчови.

На улицата беше тъмно, край лампата се въртяха нощни пеперуди, хората седяха пред вратите си на столчета и си говореха. Двамата братя чехлари, които не подозираха нищо, бяха пуснали грамофона с циганска музика и той гърмеше, а ние носехме в една книжна шапка тъмни, алени череши за Милчо.

По пътя срещнахме Атанас Лудия и го взехме с нас, за да каже на Милчо: „Крал Карл и кралица Клара крадат кларнети“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.